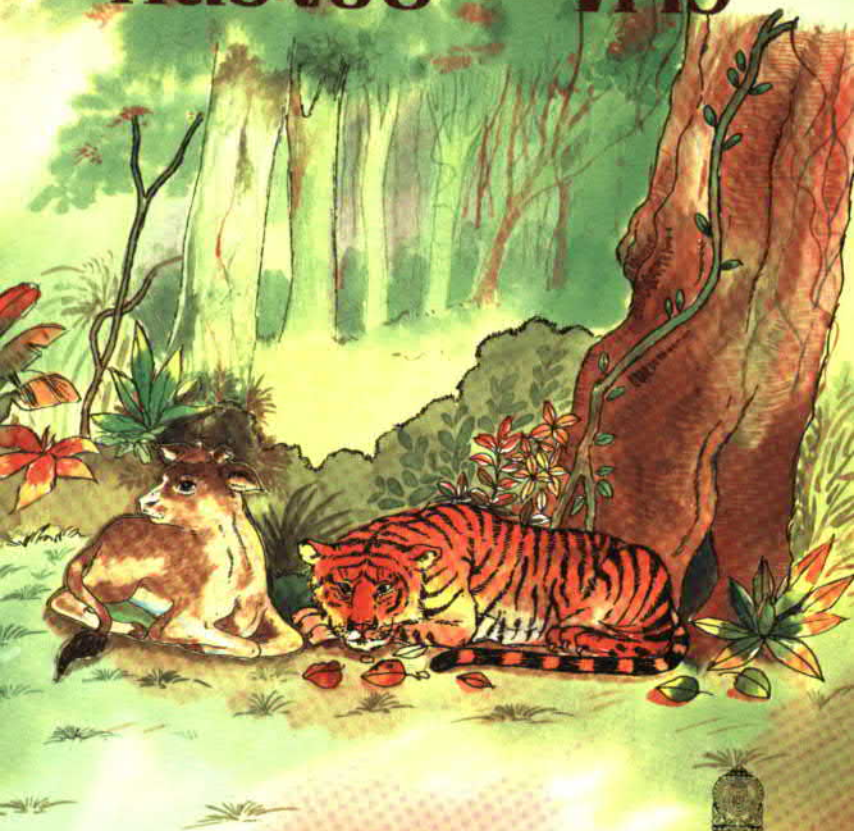

หนังสืออ่านเพิ่มเติมกลุ่มทักษะฯ ภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓-๔

หลวิไชย - คาวิ

กระทรวงศึกษาธิการ

50.-

หนังสืออ่านเพิ่มเติมกลุ่มทักษะฯ ภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓-๔

เรื่อง

หลวิไชย - คาวี

กระทรวงศึกษาธิการ

หนังสืออ่านเพิ่มเติมกลุ่มทักษะฯ ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓-๔

เรื่อง พลวิชัย-คาริ

ศูนย์พัฒนาหนังสือ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

ลิขสิทธิ์ของกระทรวงศึกษาธิการ

องค์การค้ำของคุรุสภาจัดพิมพ์จำหน่าย

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๓๘

จำนวน ๓,๐๐๐ เล่ม

ISBN 974-00-6868-5

ราคา ๕๐.๐๐ บาท

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ
เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการ ได้ปรับปรุงหนังสือส่งเสริมการอ่าน ระดับประถมศึกษา เรื่อง ทลวิไชย-คำวิ
เพื่อใช้เป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติม กลุ่มทักษะฯ ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓-๕ กระทรวงศึกษาธิการ
ได้พิจารณาแล้วอนุญาตให้ใช้หนังสือนี้ในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๔

(นายสุวิทย์ วิสุทธิสิน)

รองปลัดกระทรวง ปฏิบัติราชการแทน
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

ทลวิไชย-คารวี นี นางสุนัด ประภาสวัต เป็นผู้เรียบเรียง เป็นหนังสือที่กระทรวงศึกษาธิการใช้เป็นหนังสือส่งเสริมการอ่าน เมื่อมีการปรับปรุงหลักสูตรในปี พ.ศ. ๒๕๓๓ กรมวิชาการได้พิจารณาเห็นว่าหนังสือเล่มนี้เป็นนิทานที่ดีเล่มหนึ่ง เนื้อหานอกจากจะให้ความรู้ ความเพลิดเพลินแล้ว ยังแทรกคติธรรมไว้ด้วย จึงได้นำมาปรับปรุงภาพประกอบ ออกแบบรูปเล่มให้น่าอ่านยิ่งขึ้น และกำหนดให้พิมพ์เป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมกลุ่มทักษะฯ ภาษาไทย สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓-๔ ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. ๒๕๓๓)

กรมวิชาการหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์แก่นักเรียนและผู้อ่านทั่วไปตามสมควร

กมล อดิเรก คุปต์

(นางกษมา วรวรรณ ณ อยุธยา)

อธิบดีกรมวิชาการ

คำนำ (เมื่อพิมพ์ครั้งที่ ๑)

เนื่องจากคณะกรรมการฝ่ายวัฒนธรรมของคณะกรรมการแห่งชาติ ว่าด้วยการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ ได้พิจารณาเห็นว่าหนังสืออ่านประเภทต่างๆ ที่เขียนขึ้นสำหรับผู้เริ่มอ่านหนังสือออกและสำหรับเยาวชนยังมีอยู่เป็นจำนวนน้อยสมควรจะหาทางส่งเสริมให้มีจำนวนมากขึ้น เพื่อให้ผู้เริ่มอ่านหนังสือออกและเยาวชนของเราได้มีหนังสืออ่านอย่างเพียงพอ จึงแต่งตั้งอนุกรรมการขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณาการจัดทำหนังสือดังกล่าวขึ้นตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๐ อนุกรรมการคณะนี้ได้รับนโยบายจากคณะกรรมการฝ่ายวัฒนธรรมฯ ไปพิจารณาดำเนินการโดยมีโครงการจะผลิตหนังสือประเภทต่างๆ ออกจำหน่ายในราคาถูก มีบันทึกคติ กวีนิพนธ์ และภาพวาดชุดซึ่งมีคำบรรยายประกอบเป็นต้น

สำหรับหนังสือ “หลวี่ไชย คาวี” เล่มนี้ นางสาวสุนิต ประภาสะวัต ได้เล่าเรื่องตามนิทานโบราณของไทย คณะกรรมการฝ่ายวัฒนธรรมของคณะกรรมการแห่งชาติฯ พิจารณาแล้ว เห็นว่าเป็นหนังสือนิทานที่ดีเล่มหนึ่ง หวังว่าผู้อ่านจะได้รับความสะดวกเพลิดเพลิน และได้คติธรรมแฝงอยู่ในเรื่องนี้ตามสมควร ส่วนภาพประกอบเรื่องแบบไทยอันสวยงามซึ่งนางรัตนา อัทธากร เป็นผู้วาดนี้ หม่อมคุษฎี บริพัตร เป็นผู้จัดหาให้ทำให้หนังสือนี้ น่าอ่านยิ่งขึ้น การพิมพ์ครั้งนี้ได้รับความร่วมมือจากโครงการผลิตหนังสือขององค์การศึกษา สหประชาชาติ เพื่อส่งเสริมการอ่านหนังสือที่ดีมีประโยชน์ต่อไป

คณะกรรมการขอขอบคุณผู้เขียนเรื่อง ผู้จัดหาภาพ และผู้เขียนภาพไว้ ณ ที่นี้ด้วย

คณะกรรมการฝ่ายวัฒนธรรม
คณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยการศึกษา
วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรม

ลูกเสือ ลูกเสือ

ชาติก่อน

กาลครั้งหนึ่ง มีแม่เสือตัวหนึ่งดุร้ายมาก มันเที่ยวจับสัตว์ต่างๆ กินจนสัตว์ในป่าร้อยละ ๗๐ ลงไปทุกที สัตว์ที่ยังเหลือรอดชีวิตอยู่ก็พากันหนีไปอยู่เสียในป่าอื่น ในที่สุดนางเสือร้ายตัวนี้ก็หาอาหารกินไม่ได้ต้องเที่ยวด้นด้นไกลจากถ้ำออกไปทุกที ทั้งลูกอ่อนไว้ในถ้ำตามลำพัง

เสือแม่ลูกอ่อนใจจนกางเที่ยวหาอาหารกินไกลออกไป ไกลออกไปวันหนึ่งผ่านไป สองวันผ่านไป สามวันผ่านไป นางเสือร้ายก็ยังหาอาหารกินไม่ได้เลย วันที่สี่ได้นกตัวเล็กๆ ตัวหนึ่ง ขยอกมับเดียวเข้าท้องไปแล้วยังไม่ทันได้เคี้ยวเพราะหิวมาก นกตัวเล็กเกินไปไม่พอท้อง แม่เสือเดินก้มหน้างุ่นง่าน สายหัวไปมาเที่ยวดมกลิ่นสุดหาเหยื่อ เทียวเสาะแสวงหาไปจนลึบวัน วันที่สิบจึงเห็นกวางตัวหนึ่งกินน้ำอู๋ริมลำธาร นางเสือหิวค่อยๆ ย่องหมอบเข้าไป พอกวางหันเสียก็โผนเข้ากระโจนกัด กวางสะบัดหนี เสือตบผางกวางก็ล้มลงดินขาดใจตาย แล้วนางเสือร้ายก็กัดกวางกินจนอิ่ม อิ่มแล้วนางเสือดุก็กลืนนอนเฝ้ากวางที่ยังเหลืออยู่ เลยหลับสบายไปริมลำธารนั้น ลืมลูกอ่อนที่ตนทิ้งไว้ในถ้ำเสียสนิท

ฝ่ายลูกอ่อนของเสือดวนั้นเพิ่งเกิดได้ไม่กี่วัน ถูกแม่ทอดทิ้งไปไม่เหลียวแล ลูกเสืออดนม คอยแม่อยู่ถึงสิบวัน มันอดอาหารหอมหัวโตหมดเรี่ยวหมดแรง ได้ยินเสียงแกรกกรากมันก็ลุกขึ้น ขะเจี๊วคอมองดูแม่แต่แม่ก็ไม่กลับมา ลูกอ่อนได้แต่ขะเจี๊วคอมอง แต่คอยหาย เสียงกรอบแกรบเหมือนแม่เสือเดินบ่าเหยียบใบไม้แต่ก็กลายเป็นเสียงลมพัดใบไม้ปลิวว่อนแม่ไม่กลับมา ไม่ทราบว่แม่ไปอยู่เสียที่ไหน ลูกเสือน้อยนอนหิวซมซานอยู่ เห็นท่าว่าถ้าชินนอนอยู่เช่นนั้นตัวก็คงจะตายแน่ สัญชาติเสือต้องต่อสู้ไปตายเอาดาบหน้า มันจึงค่อยๆ พยายามลุกขึ้นเดินโซเซโผล่ออกจากถ้ำไปเที่ยวตามหาแม่ของมัน แต่เพราะอดนมมาหลายวัน จึงไม่มีแรงจะเดินอย่างก้าวไปได้พอพ้นปากถ้ำก็ซวนเซล้มลง เคะระหัดมันเลื้อยเห็นน้ำขังอยู่หน่อยหนึ่งในหลุมเล็กๆ รอยตีนแม่ ลูกเสือก็ค่อยๆ แลบลื่นเสียน้ำกินทำให้ค่อยมีแรงลุกขึ้นยืนได้ มันเที่ยวเดินดมกลิ่นหาแม่ของมันแต่ไม่เห็นแม่แต่เงา ลูกเสือหมดแรง หน้าเข้าก็ซวนเซล้มลงแน่นิ่งไป

มีแม่โคลูกอ่อนตัวหนึ่ง เดินผ่านมาเห็นลูกเสือน้อยนอนสลบเป็นแวนนอนหวดอยู่ข้างทาง แม่โคก็หยุดยืนดูนิ่งอยู่ พลังนึกในใจว่า “โธ่ถึงเอ๊ย! นากลัวว่า อ้ายลูกเสือดวนี่มันจะไม่รอดแน่ๆ เอ-มอ-มอ-นางเสือร้ายมันไปอยู่เสียข้างไหน ทำไมมันจึงทิ้งลูกอ่อนตาเหลืองๆ ตัวนี้ไปได้ลงคอ” แม่โคยืนมองตาปริบๆ ด้วยความสงสาร

“โฮก-ป๊ิบ ข้าหิว-ขอนม” เสียงลูกเสือพึมพำเป็นห่วงๆ เพราะหิวนมเต็มที่ มันหมดแรงใกล้จะตายอยู่แล้ว

“ข้าไม่ใช่แม่เอ็ง เอ็งมันลูกเสือ แม่ของเอ็งนะร้ายกาจมูทะลุร้ายนัก นี่ถ้าแม่เอ็งมาเห็นข้า
เข้า มันก็จะกัดกินข้าเป็นแน่” กล่าวแล้วแม่โคก็ขยับเดินหลีกหนีออกไปห่าง

“โฮก-ป๊ิบ” ลูกเสือร้องขึ้นมาดั่งลั่นจนแม่โคสะดุ้ง “อย่าเพิ่งไป” ลูกเสือโงเงลุกขึ้นยืน
“ขอข้ากินนมหน่อย โฮก โฮกป๊ิบ”

“มอ-มอ ไม่ได้ดอก เตี้ยวแม่เอ็งกลับมาเห็นข้า มันจะกัดข้าตาย” แม่โคพูดแล้วรีบเดิน
ห่างออกไป

ความหิวทำให้ลูกเสือนิ่แรงขึ้นมาอย่างประหลาด มันลุกขึ้นเดินโซเซตามแม่โคไป พลง
วอนว่า “ข้าหิวเต็มที ขอนมข้ากินสักคราวหนึ่งเกิดโฮกป๊ิบ”

“เตี้ยวแม่เอ็งจะกัดข้าตาย” แม่โคเดินต่อไป

“โฮกป๊ิบ หยุดก่อน อย่าเพิ่งไป ข้าสาบานว่าถ้าแม่เสือทำร้ายแม่โค ข้าจะกัดแม่เสือให้
ชี้นำ” พุดซาตคำก็หมดแรงล้มลงนอนแหวทอ้งแหวว หอบชัก ๆ ลิ้นห้อยออกมานอกปาก

แม่โคเป็นสัตว์กินหญ้าใจดีเป็นสันดาน ไม่อยากจะปล่อยให้ลูกเสือดุเล็ก ๆ อายุ
คราวเดียวกับลูกอ่อนของตนต้องตื่นตายไปต่อหน้าต่อตาแม่โคยืนมองตาปริบ ๆ แล้วพุดว่า
“มอ - มอ กินนมเสียลูก” ว่าแล้วก็ล้มตัวลงนอนใกล้ ๆ ลูกเสือให้ลูกเสือกินนม

ลูกเสือชุดตีมนมแม่โคอีกๆ ด้วยความหิวกระหาย นมแม่โคนั้นทั้งมันและหวานปะแล่ม ๆ ชื่นใจ ลูกเสือกินนมแม่โคเข้าไปไม่เท่าไรก็เบิกบานแช่มชื่นมีกำลังแข็งแรงได้รวดเร็วเพราะเป็นชาติเสือ มันรู้สึกบุญคุณที่แม่โคช่วยให้มันรอดตาย อิ่มแล้วก็เข้าเคลาเคลียแม่โคฝากตัวเป็นลูก แม่โคมองดูลูกเสือประจบประแจงก็รักแลปลิ้นเลียเนื้อเลียตัวให้ แล้วออกเดินนำหน้าพาลูกเสือกลับไปถ้ำของตัวเอง

เมื่อถึงถ้ำที่อยู่ แม่โคก็ร้องมอ-มอ ลูกอ่อนของมันเองก็วิ่งอ้าวออกมาวิ่งแม่ มันชะงักเมื่อเห็นลูกเสือตัวน้อยลายพาดกลอนนอนอยู่ข้างแม่โคที่รุ่นหลังลูกโคให้เข้าใกล้ลูกเสือ ลูกเสือก็เข้าเคลาเคลียลูกโคปรองดองกันดี นับแต่วันนั้นมาทั้งลูกเสือและลูกโคก็ชอบพอกัน เล่นหัวเล่นหางกระโดดโลดเต้นด้วยกันทุกวันมา สัตว์ทั้งสองต่างพันธุ์แต่รักใคร่กันและกินนมแม่โคด้วยกันจนอ้วนหนาสำราญเรื่อยมา เวลาที่ลงไปจนลูกเสือโตใหญ่ แข็งแรง กล้าหาญ มันร้องโฮกบีบได้ดังสนั่นป่า แต่ลูกโคอายุอ่อนกว่ายังไม่โตเท่าไรนัก

ฝ่ายนางเสี่ยวร้ายลายพาดกลอนเที่ยวหาสัตว์ต่าง ๆ กินเป็นอาหารเรื่อยไปจนลิมวันลิมลิมความหิวตะกละตะกลามทำให้มันหน้ามืดมัวเมา ยิ่งฆ่าสัตว์ได้มากก็ยิ่งดูร้ายกระหายเลือด คอยแต่จะเที่ยวดมกลิ่นสดหาเหยื่อใกล้เข้าไปในป่าลึก มันมีแต่เที่ยวเสาะแสวงหา ฆ่าสัตว์อื่นเป็นอาหารอันอร่อยโอชะ จนลิมลูกอ่อนของมันเสียบสนิท เวลาลงไปนานหลายสิบวัน วันหนึ่งมันกินลูกกวางอ่อน พออิ่มก็นึกขึ้นได้ถึงลูกอ่อนของมันเอง “ป่านี้นึกโตใหญ่กว่ากวางตัวนี้มาก โฮกบีบ” มันนึกขึ้นได้รู้สึกรักและคิดถึงลูกก็รีบเผ่นโผนโจนทะยานบุกป่า ฝ่าดงดิบ ข้ามลำธาร ไจร้อนเหมือนดังไฟรีบรุดกลับมายังถ้ำที่อยู่ของตน

ส่วนลูกเสือก็ติดตามแม่โคไปอยู่ในถ้ำใหม่กับแม่โคแล้ว แต่มันก็ยังจำถ้ำที่อยู่เก่าของมันได้ มันไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดมันจึงต้องหวนกลับมามองเมืองอยู่แถวๆ หน้าถ้ำเก่าของมันทุกวัน ความจริงสันดานชาติเสือไม่ทั้งถิ่น แต่ลูกเสือมันไม่รู้ข้อนี้ ในวันนั้นมันก็วิ่งเต็มเหยียดสี่เท้าถลาพริตๆ มาถึงหน้าถ้ำ พอมาถึงก็หยุดบีบ หัวแทบกระമാ ยืนหอบอึกๆ อยู่ พอตีแม่เสี่ยววิ่งไต่ออกมาจากป่าถึงถ้ำของมันพอดี ลูกเสือจำกลิ่นแม่ของมันได้มันก็กระโจนเข้ากอดแม่ของมันโดยแรงด้วยเท้าหน้าทั้งสองข้าง “โฮกบีบ แม่กลับมาแล้ว โฮกบีบ แม่ อืม! แม่ แม่หายหัวไปไหนมาตั้งสามเดือน ข้าเกือบตายไปเสียแล้วแม่ไม่รู้หรือ โฮก-บีบ โฮก-บีบ” มันกระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจ

แล้วลูกเสือก็เล่าเรื่องให้แม่มันฟังว่า แม่โคได้ช่วยชีวิตมันไว้ ไม่ให้ตนมอดอาหารตาย มันจึงได้มีชีวิตรอดโตใหญ่จนได้ได้เห็นหน้าแม่ในวันนี้ ลูกเสือตีแม่ของมันเองตามประสาเสือ พูดยาโฮกฮาก และเล่าไปคำรามไปตามวิสัยเสือ

“โฮก-บีบ” แม่เสือคำรามลั่น มันรู้สึกโกรธแค้นแน่นในหัวอกขึ้นมาทันที ลูกเสือของมันเองกล่าวดิเตือน มีหน้าขำมันยังมาชมเชยว่าให้มันฟัง ใจของนางเสี่ยวร้ายเดือดพล่านด้วย

ความวิธยาอาฆาต หน้ามิดันดาลโทะ สะ มันค้นใจว่าลูกเสียไปหลงรักแม่โคมากกว่าแม่จริง
“มันอยู่ที่ไหน แม่โคของเอ็ง”

ฝ่ายลูกเสียไม่รู้ว่าแม่ของมันคิดการร้าย มันตะกุกตะกายแม่เสียด้วยความดีใจ พลัง
กระโดดโลดเต้น “ข้าจะพาแม่ไปหาแม่โค แต่แม่จะต้องสัญญากับข้าก่อนว่าจะไม่ฉีกเนื้อแม่โคกิน
จะไม่ตะปบขบกัดแม่โค แม่เสียต้องสัญญาว่า จะไม่ทำให้แม่โคตาย”

แม่เสียคำรามอยู่ในคอ “ชะ ๆ ตีละ ข้าจะต้องกินนังโคตัวนี้นั้นให้ได้ อ้ายลูกจิ้งตัวนี้จะได้
กลับมารักแม่ของมันไหม” คิดอย่างนั้นแล้วแม่เสียก็พูดออกไปดัง ๆ ว่า “โฮกบิ๊บ ข้าสัญญา”
นางเสียแยกเขี้ยวพูดเห็นฟันขาวเป็นเงาวับ ตาเป็นประกายพลังคำรามอยู่ในลำคอว่า “ข้าสัญญา
ว่า ถ้าข้าไม่กินมันเสียให้ได้ทั้งแม่วัวลูกวัวละก็ข้ายอมตาย”

“แม่-ว่าอะไรนะแม่” ลูกเสียฟังไม่รู้เรื่องได้ยินแต่เสียงโฮกฮากในลำคอ “ไม่ยอมสัญญาให้
หรืออย่างไร โฮกบิ๊บ”

“ข้าสาบานซีนา โฮกบิ๊บ ข้าสาบานต่อหน้าดวงกลม ๆ สีแดงนั้นว่าข้าจะทำตาม
คำสาบานของข้า” นางเสียคำรามอย่างเคียดแค้น “โฮกบิ๊บ”

ลูกเสียตะปบปากแม่ของมันด้วยความยินดี มันไม่รู้ว่าแม่ของมันเล่นลิ้น สาบานในสิ่งชั่ว
ร้ายตรงข้ามกับที่มันขอ มันนึกในใจว่า แม่เสียเก่งจริง ๆ และน่าเชื่อถือแท้ ๆ

“ตามข้ามาซิแม่” ลูกเสียออกเดินนำหน้า พาแม่เสียไปพบแม่โคที่ถ้ำวัว แม่เสียส่ายยืม
ซ่อนเล็บไว้หมด เดินอย่างสามชุกตามลูกเสียไป

เมื่อนางเสียพบกับแม่โคและลูกโคแล้ว มันก็แสวงหาเหมือนนักไคร่สองแม่ลูกเสียเต็มที มัน
ส่ายยืมเห็นฟันขาวเรียบเป็นเงางาม พูดชอบอกชอบใจแม่โคว่ามีบุญคุณเหลือหลายแก่ลูกมัน
และมีบุญคุณเป็นล้นพ้นแก่ตัวมันเอง แม่โคนั้นสันดานเป็นสัตว์จิตใจดีเชื่องง่าย ก็ไม่ระแวงว่าศัตรูใจ
เสียมันแสวงหาให้ตนตกหลุมร้าย นางเสียเอามือตะปบลูกโคเล่นอย่างรักไคร่ปากก็พูดว่า “ว่าไง
อ้ายหนู มากินนมมะ” ลูกโคก็พาซื้อหลงรักนางเสียและเชื่อสนิทว่าแม่เสียใจดี

ไม่กี่วันต่อมา นางเสียก็ชวนแม่โคเข้าป่าไปด้วยกัน อ้างว่าจะพาไปดูทุ่งหญ้าเขียวสวย
พาเดินเข้าไปในป่าลึก พอแม่โคเผลอตัวกับหน้าเล็มหญ้าเพลิน แม่เสียก็โผนเข้าใส่ กัดแม่โคล้มลง
กลิ้งกลางดิน แล้วนางพยัคฆ์ร้ายก็โผนเข้ากัดซ้ำ จนแม่โคขาดใจตาย

นางเสียร้ายแยกเขี้ยวขาวเป็นเงา แล้วกัดแม่โคเป็นอาหารอย่างเอร็ดอร่อย พืมพำจิมง่าว่า

“นังวัวแม่ลูกอ่อนเช่ซ๋า ฮือ เนื่อมันเยอะ รสชาติอร่อยดีแท้ ๆ เอ้อเฮอ วัวแม่ลูกอ่อนนี้
น่านมไหลออกมาเวลากัดกินมัน ฮะฮ่า อร่อย อร่อย” นางเสียแลบลิ้นเลียริมฝีปากกัดกินแม่โค
เคี้ยวตุ้ย ๆ คำโต ๆ น่านมก็หยดไหลย้อยออกมาตามปาก มันกินหมดทั้งเนื้อและกระดูกควัก
ตับได้ใส่ฟุงออกมากิน เคี้ยวกร่วม ๆ เพราะตะกละตะกลาม มันกินเพลินจนเย็นลง เย็นลงทุกที

ดวงตะวันลอยต่ำลงใกล้จะลับขอบฟ้า นางเสือนึกขึ้นได้ก็รีบเผ่นโผนโจนทะยานกลับไปหาลูกเสือที่ถ้ำของมันเพื่อไม่ให้ลูกเสือสงสัย

ส่วนลูกโคคอยแม่โคอยู่ในถ้ำไว้จนเย็นลงทุกทีแล้ว แม่โคก็ยังไม่กลับมา ลูกโคออกเดินเบ่งมองหาแม่แต่ก็ไม่เห็นแม่แต่เงา มันชะเง้อคอมองหาแต่คอยหาย อากาศครึ้มขมุกขมัวลงทุกที ยิ่งเย็นเยือก ลูกโคเที่ยวดมกลิ่นหาแม่ ทำงูกวนๆ สุดฟุดฟิด มันสงสัยว่าแม่หายไปข้างไหน มันดมกลิ่นแล้วเดินเข้าป่า ตามรอยตีนแม่ของมันไป ดวงตะวันลับทิวไม้ไปแล้วปากก็ยังมิดมิดลงทุกที ทุกที ลูกโคไม่ย่อท้อ มันยังขึ้นต้นทุ้งเดินเบ่งบำหาแม่ของมันต่อไปอีก มันก้มหน้าจูดลูกกลิ่นตามฟุ่มไม้ เดินงมเงอะไปในความมืด เดินไป เดินไป

“โฮกป๊ป” แม่เสือร้องลั่น เผ่นพรวดออกมาจากซอกเขา

ลูกโคสะดุ้ง หยดชะงักอยู่กับที่

“โฮก-ป๊ป” แม่เสือดาวตาดอีกครึ่งหนึ่ง จ้องเขม็งดูลูกโค ตาเป็นประกายอย่างประสงคร้าย

“แม่เสือ แม่โคอยู่ไหน” ลูกโคถาม

แม่เสือแยกเขี้ยวโค้งแหลมให้เห็นหมดทั้งปาก “โฮกป๊ป” ตาวาวส่องแสงอยู่ในความมืด ช่มขวัญให้ลูกโคตกใจกลัว

“ข้าถามว่า แม่โคอยู่ไหน” ลูกโคยืนกราน ทื่อมื่อ ไม่ยอมกลัว

“โฮก-ป๊ป” แม่เสือดาวตาดเสียง ทันใดนั้นมันตรงเข้าตะปบลูกโคไว้ได้ นางเสือกางเล็บออก ขึ้นคร่อมลูกโคไว้ กำลังจะขบหัวขมอมลูกโคให้แหลกคาปาก พลางส่ายยืมคำรามว่า “แม่เอ็งตายแหงแก๋ไปแล้วข้ากัดมันเอง”

“โฮก-ป๊ป” ลูกเสือดเผ่นพรวดออกมาจากป่าทันที มันเห็นผิวดังเกดที่แม่เสือหายไปไม่กลับถ้ำเสือ ทั้งแม่โคและลูกโคก็ไม่อยู่ในถ้ำไว้จนกระทั่งมันได้ยินเสียงโฮกป๊ปดังสนั่นป่าเมื่อสักครู่ ลูกเสือจึงรีบวิ่งหือเหี้ยยติดตามมาทันที

“โฮกป๊ป โฮกป๊ป อย่าทำเขา แม่เสือ อย่า” ลูกเสือร้องห้าม

แม่เสือดแยกเขี้ยวคำรามลั่น “เอ็งไม่ต้องมาห้ามข้า วัวเป็นอาหารของเสือ ข้าจะต้องกินมัน” แม่เสือดยืนจังก้าคร่อมลูกโคไว้ มันใช้เล็บข่วนจิกลูกโคไม่ให้หนีพ้น เอาปากกัดที่สีข้างก้นอย่างเยาะเย้ยเบา ๆ และพูดต่อไปว่า “เอ็งกำลังจะตายตามแม่เอ็งไปเดี๋ยวนี้แล้ว แม่เอ็งอวดดีเหยอะจะมาเป็นแม่ของลูกข้า วัวนะ อย่างดีก็เป็นได้แต่อาหารเสือดเท่านั้น เอ็งจะต้องรู้ข้อนี้ อย่าลืมหิวอวดเก่งมาเป็นเพื่อนกับลูกข้า” นางเสือดหันไปจ้องดูลูกของมันและตวาดว่า “อ้ายลูกหน้าโง่ เอ็งมันก็ติดกินนมวัว เอ็งมันหน้าตัวเมีย เอ็งจะต้องรู้จักหากินอย่างเสือดตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป โฮกป๊ป เอ็งจะต้องเป็นชาติเสือดไม่ทิ้งสาย จะทำหน้าโง่กินนมวัวต่อไปไม่ได้ โฮกป๊ป ข้ากินแม่โคโง่จนหมดแล้ว เอ็งจะหานมวัวที่ไหนกิน มื้อนี้เอ็งจะต้องกินลูกวัวตัวนี้ โฮกป๊ป ข้าจะกัดมันก่อนพอบอบข้า”

แล้วเอ็งจะต้องจัดการกับมันเอง” แม่เสือตะปบลูกโคอีกครึ่งหนึ่งเบาๆ ลูกโคก็ล้มกลิ้งลงไป แม่เสือตรงรี่เข้าไปกัดที่ต้นคอลูกโคเป็นแผลเหวอะ

“โฮกบ๊ีบ โฮกบ๊ีบ โฮกบ๊ีบ” ลูกเสือโตมเข้าใส่แม่ของมัน ทันทีมันตรงเข้ากัดคอแม่ของมันล้มหงาย กัดลงเขี้ยว กัดฟาดฟัดไปมาอย่างหน้ามิด หลับหูหลับตา โดยสุดแรงเกิด โทะสะแรงกล้ำอย่างสัญชาติเสือ ไม่รู้ตัวว่ามันกำลังทำอะไรอยู่ มันรู้แต่ว่าน้องรักของมันที่กินนมด้วยกัน มา กำลังจะถูกเลือกกัดตาย มันกัด-กัด-กัด-จนในที่สุดนางเสือกขาดใจตายผล็อยไป และลูกโคก็ฉีกหลุดจากกรงเล็บนางเสือได้ในที่สุด

ลูกเสือหยุดกัด ยืนนิ่งงัน

ลูกโคเ็น้ำตาไหลพรากด้วยความตื่นตันใจ มันดีหน้าเบ้งๆ ตรงเข้าเคล้าเคลียพื้ของมัน ลูกโคยกเท้าหน้าขึ้นค่อยๆ กอดลูกเสือไว้ ลูกเสือกยกเท้าหน้าทั้งสองข้างกอดตอบน้อง แล้วเลียตามหน้าตามรอยแผลที่ถูกกัด น้ำสายลูกเสือกช่วยรักษาแผลและทำให้เลือดหยุดไหล

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ทั้งลูกเสือและลูกโคก็ไม่ยอมพรากห่างจากกัน มันไปไหนมาไหนด้วยกันและรักกันมากขึ้น มันต่างก็ไม่มีแม่ของมันอีกต่อไป

ฤาษีคนหนึ่งนั่งหลับตาสวดมนต์ภาวนาอยู่ในกุฏิเป็นเวลาหลายวันหลายคืนไม่ยอมลืมตาวันหนึ่งฤาษีลืมตาขึ้นเห็นลูกเสือกกำลังเล่นกับลูกโคอยู่ตรงหน้ากุฏิ ฤาษีนึกประหลาดใจว่า “เสือกกับวัวนี้เคยแต่เป็นศัตรูกัน เสือกกับวัวเป็นอาหารมาแต่ไหนแต่ไร เหตุใดเล่าอ้ายลูกเสือกกับอ้ายลูกวัว

ตัวมันจึงรักกันจริงหนอ?”

แล้วฤๅษีก็เล็งญาณดูรู้เรื่องโดยตลอด ฤๅษีคิดในใจต่อไปว่า “อ้อ อ้ายลูกเสือมันหัวหาญ และยุติธรรมใจป๋าย่างเสือ ที่กัดแม่ของมันตายก็เพราะมันยังเป็นเสือ เป็นเดียวิจฉาน ไม่รู้จักอย่างคน อ้ายลูกเสือกับอ้ายลูกวัวสองตัวนี้มันรักกันดี น่าจะซุบมันขึ้นเป็นคน จะได้เป็นพี่น้องกันต่อไป” คิดดังนั้นแล้วฤๅษีก็ตะโกนถามออกไปดังๆ ว่า “เอาไหมวะ ข้าจะซุบเอ็งสองตัวให้กลายเป็นคน”

ลูกสัตว์ทั้งสองตัวเห็นด้วย หมอบคลานเข้าไปหาฤๅษี

แล้วฤๅษีก็จัดการเสกเป่าว่าคาถาไป ตามฤทธิ์ตามเดชของตาฤๅษี

ในไม่ช้า สัตว์ทั้งสองตัวก็กลายเป็นคนสองคน หน้าตาคมสันสง่างาม

ฤๅษีตั้งชื่อลูกเสือที่กลับชาติมาเป็นคนแล้วนั้นว่า “หลวิไชย” และตั้งชื่อลูกโคที่เกิดเป็นคนว่า “คารวิ”

ชาติใหม่

พลวิชัย คาวี

ชาติใหม่

“อา... เราเป็นคนแล้ว” คาวีนึกในใจ สิมตาขึ้นอย่างงงๆ

“ถูกแล้ว คาวี เจ้าเป็นคนแล้วเหมือนกับหลวไชยพี่ของเจ้าที่นั่งอยู่ที่นี่” ฤาษีตอบพลางชี้ให้ดูหลวไชย ผู้นั่งยังมีอยู่ตรงหน้า

คาวีพึมพำเบาๆ “หลวไชย”

“ถูกแล้ว นี่ไงละ หลวไชย พี่ของเจ้า”

คาวีตรงเข้าไปกราบหลวไชย แล้วทั้งสองก็เลยกอดกันนั่งอยู่ ฤาษีปล่อยให้ทั้งสองคนนึกถึงชาติก่อนครั้งที่ยังเป็นเสือกับวัว คาวีน้ำตาคลอ หลวไชยค่อย ๆ คลายแขนที่กอดน้องออกเสีย ความรู้สึกในใจของเขานั้นตื่นตันท่าๆ กับคาวี...แต่แล้วเขาก็ลุกขึ้นยืนตัวตรงอย่างลูกผู้ชาย ชาติเสือ หลวไชยรูปร่างใหญ่โตแข็งแรง ลำสัน ปีกบิน ผิวคล้ำ นัยน์ตาสีน้ำตาลแก่ แววตาเป็นประกายคมกล้าอย่างเสือ คาวีเป็นชายรูปร่าง ว่องไว รวดเร็ว สันทัด นัยน์ตาดำสนิท ผมหักศก แววตาเชื่อม ชุ่มเศร้าและเมตตากรุณา

ฤาษียิ้ม และพูดดังๆ “นี่แหละ หลานทั้งสอง ตาขอเตือนว่าทางที่ตีหลานควรลืมเรื่องเก่าๆ ที่ผ่านมาแล้วเสียให้หมด เรื่องอะไรต่างๆ มันก็เป็นไปตามธรรมชาติ ตามเหตุตามผลของมัน เราจะไปบังคับให้มันเป็นไปตามใจเราไม่ได้ อะไรที่แล้วไปแล้ว ตามเรื่องของมันอย่าเก็บมาคิดมานึก เสียดายเสียใจ ถึงเองจะสงสารแม่ของเองยังงี้ แม่ก็ตายไปแล้วหลานเอ๋ย มันแล้วไปแล้ว ต้องปล่อยให้มันแล้วกันไป จงทว่าวันนี้ให้ดี แล้ววันพรุ่งนี้มันก็จะดีเอง” หลวงตาพูดดังๆ ชัดเจน หลวไชยและคาวีคลานเข้าไปกราบหลวงตา

ทั้งคู่อยู่กับฤาษีต่อมาอีกหลายเดือนได้เล่าเรียนวิชาความรู้ต่างๆ ที่คนควรเรียนรู้ จนเก่งและชำนาญในวิชาต่างๆ เป็นอันมาก

แต่เมื่อเป็นคนแล้วเช่นนี้ ทั้งสองคนก็เกิดความรู้สึกแปลกจากเดิมมาคืออยากจะออกจากป่าเข้าไปอยู่ในเมือง ไม่อยากจะอยู่ในป่าอีกต่อไปทั้งยังมีความอยากอะไรต่ออะไรอีกมากมาย หลวไชยยังได้เล่าเรียนมีวิชาความรู้มาก ก็ยังอยากผจญภัยท่องเที่ยวไปในโลกเพื่อแสวงโชค หลวไชยและคาวีจึงปรึกษากันว่า เห็นจะต้องขอลาหลวงตาไปเสียที่ ทั้งคู่คลานเข้าไปกราบหลวงตา

ฤาษีนั่งหลับตาอยู่ พูดดังๆ ทั้งๆ ที่ยังไม่ลืมตาว่า “เป็นธรรมดาตามนุษย์ย่อมอยากจะมีลาภ มียศ อยากมีชื่อเสียงเกียรติยศ เธอ หลานเอ๋ย เองจะไปที่ไหนเถอะ ตาไม่ห้ามดอก”

แล้วฤาษีก็ลืมตาขึ้น หยิบพระขรรค์ขึ้นมาสองเล่ม ส่งให้หลวไชยและคาวีคนละเล่ม พูดดังๆ ว่า “นี่ไงละ พระขรรค์ของเอง เอ้า เอาไปคนละเล่ม ตาได้ถอดจิตใจของหลานทั้งสองคนเข้ามาเก็บไว้ในพระขรรค์นี้แล้ว ต่อไปนี้จิตใจของเองก็จะว่างเปล่าไป และใครจะทำร้ายอะไรเองไม่ได้เลย”

ฤาษีพูดแล้วอมยิ้ม กลับตาลลงเข้าฌานต่อไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น พุคพึมพำเบาๆ ว่า “ชีวิตจิตใจของเจ้าก็ปลอดภัยอยู่ในพระขรรค์นี้แล้ว...ตัวเจ้าก็ว่าง ใจเจ้าก็ว่าง มีกายมีใจอยู่ก็สักแต่ว่ามี ที่นี้ใครจะทำอันตรายเจ้าไม่ได้” แล้วฤาษีก็ยิ้มและหลับตานิ่งเฉยอยู่ไม่พูดอะไรต่อไปอีก

ทั้งหลวิไชยและคาริตีใจมากที่ได้พระขรรค์อันศักดิ์สิทธิ์ ก็ลงกราบหลวงตาแล้วเดินทางไป หลวิไชยเดินนำหน้า คาริตีเดินตามหลัง ทั้งสองคนเดินทางมาไกลหลายวันหลายคืน จนถึงทาง สามแพร่งชายป่าละเมาะ ได้ต้นไทรใหญ่ หลวิไชยพูดว่า “เราควรจะแยกทางกันตรงนี้ นื่องไป ทางซ้าย ที่จะไปทางขวา แต่อย่าลืมว่าพอครบสามเดือนแรกเราจะต้องมาพบกันที่ใต้ต้นไทรนี้”

คาริตีรับคำ น้ำตาคลอ คิดถึงพี่ชายที่จะต้องแยกจากกัน หลวิไชยดบไหล่น้องเบาๆ ปลอบใจน้อง แล้วทั้งสองก็แยกทางกัน

ฝ่ายคาริตีเดินคุ่มๆ ผ่านป่าละเมาะไปจนบรรลุถึงเมืองๆ หนึ่ง

น่าประหลาดที่เมืองๆ นี้ไม่มีผู้คนเลยแม้แต่คนเดียว ทุกบ้านเงียบเชียบเหมือนบ้านร้าง คาริตีเดินต่อไปด้วยความพิศวง ไม่ได้พบใครเลยสักคนเดียว เขาเดินเรื่อยไปจนถึงพระราชวังใหญ่ ประตูเปิดกว้างอยู่สองบานแต่ไม่มีใครเลย คาริตีเดินดูห้องต่างๆ ประตูปิดประดาไว้สวยงามแต่ไม่มีคน ทุกห้องอ้างว้างเงียบเชียบ ในห้องๆ หนึ่งมีเตาไฟหุงอาหาร เขารู้สึกหิวจึงจัดแจงก่อไฟขึ้น แต่พอควันไฟลอยตระหลบขึ้นไปในอากาศ ยังมีพื้นที่เขาจะทำอะไร ก็มีคนอินทรีผู้ใหญ่อินทรีบินพื้บเข้ามาในห้องพระโรง ปีกอันใหญ่โตของนกร้ายแผ่กาง บดบังแสงแดดในห้องนั้นให้มีมิติไปทันที เจ้าตัวหัวหน้าตรงรี่เข้ามาจะจิกกินคาริตี นัยน์ตาโปน แวววาวน่ากลัว ชายหนุ่มโศกโหลบ จะอวยปากของมันได้ทันทั่วทั้งที่ แล้วทั้งสองฝ่าย คนๆ เดียวกับนกทั้งฝูงก็ต่อสู้กันอย่างทรหด เจ้านกร้ายจิกตีคาริตีเป็นพัลวัน ตัวหนึ่งถาโถมเข้ามาคาริตีใช้พระขรรค์ฟันมันกระเด็นไป อีกตัวหนึ่งบินเข้าใส่ ตัวนี้จิก ตัวโน้นถลาเข้ามา คาริตีใช้พระขรรค์ฟาดฟันกับมันอย่างไม่คิดชีวิต ต่อสู้กันอยู่นาน ในที่สุดเจ้านกยักษ์ตัวหัวหน้าก็ตกลงมาตายอยู่กลางท้องพระโรง ปีกของมันอ่อนพับลงกับพื้น นางนกตัวเมียร้องแซ็ก...แซ็ก เร่งนกตัวอื่นให้ร่วมจิกตีคาริตี เสียงปีกกระพือพื้บพื้บ และเสียงนกร้อง แซ็ก...แซ็ก โกลาหลอลหม่าน คาริตีต่อสู้ทรหด จนในที่สุดเหล่านกร้ายก็ตกลงมาตายกลาดเกลื่อน ที่เหลืออยู่บ้างสองสามตัวก็บินหนีไป

คาริตียกแขนปาดเหงื่อที่ใบหน้า ทุทกายลงนั่งใกล้กลองใบใหญ่ข้างบานประตูแสงแดดอ่อนๆ ยามเย็นลอดประตูหน้าต่างเข้ามาดูเรื่องราวของเขาน่าจะได้ยินเสียงหวานไพเราะแผ่วเบา

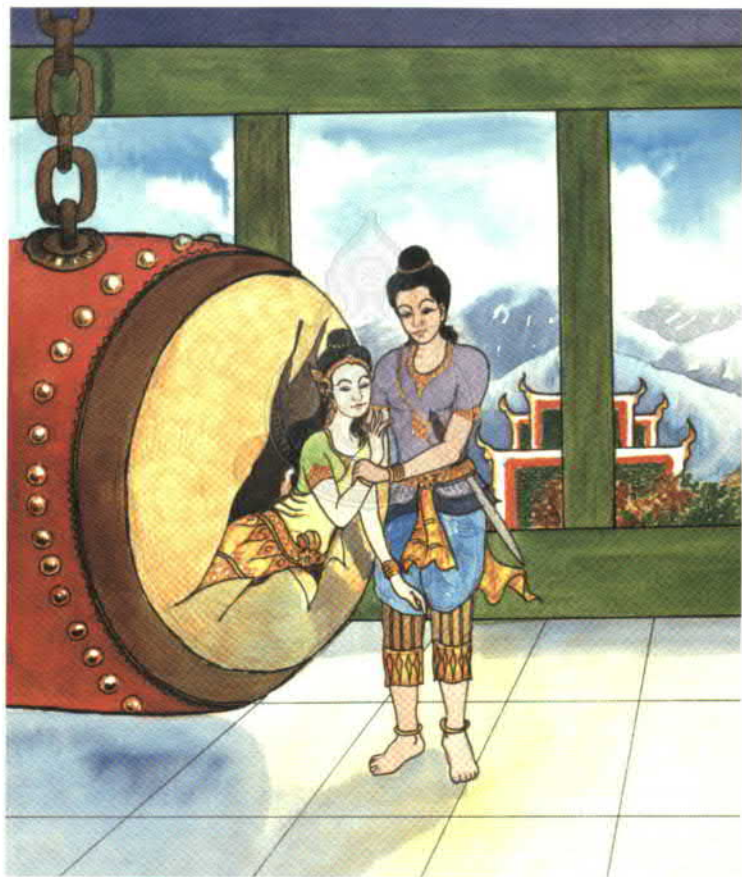
ช่วยด้วยเพคะ ช่วยด้วยเพคะ

ช่วยด้วยเพคะ ช่วยด้วย

แน่แล้ว เสียงนั้นดังออกมาจากกลองใบนั้น

ควาค้อยๆ ใช้พระขรรค์กรีดหนังที่ซึ้งกลองใบนั้นออก หนังขาดออกเป็นช่อง สิ่งแรกที่เขาเห็นก็คือผมอันอ่อนละเอียดเหมือนใยไหม ถูกแล้ว หญิงผู้มีผมงามนั้นนั่งนิ่งอยู่ในกลองใบใหญ่ เธอค่อยๆ ลุกขึ้นเป็นช้าๆ “ขอบพระทัยมากเพคะ” เธอพูดเบาๆ ควาขึ้นแขนให้เธอเกาะก้าวออกจากกลอง เธอมองดูเขาแวบหนึ่ง แต่พอเห็นซากศพนกที่กองอยู่เกลื่อนกลาดก็ชวนกายลึ้มสลับไป

เย็นวันนั้นควาต้องทำธุระหลายอย่าง ก่อนอื่นเขาต้องเป็นหมอจำเป็นพยาบาลรักษาหญิงสาวสวยให้ฟื้นจากสลบ ปลอบนางให้หายตกใจ รีบเก็บซากศพนกทองมี้มาชนไปเผาเสียข้างนอก พระราชวัง หุงหาอาหารให้หญิงสาวรับประทานเพราะนางนอนแช่ลูกไม้ไวหุ ทมดแรงเพราะอดอาหารอยู่ในกลองเสียหลายวัน ควาเเองก็เหน็ดเหนื่อยและหิวมาก เขาได้ทราบเรื่องราวว่าสาวน้อยผู้นี้ ชื่อจันทร์สุตาเป็นพระราชธิดากษัตริย์ โดยเหตุที่บ้านเมืองนี้ถูกนกมารังควาน จิกกินผู้คนอยู่เสมอไม่เว้นแต่ละวัน ประชาชนจึงร่อยหรอลงทุกที ที่เหลืออยู่ก็อพยพหลบหนีไปเสียเมืองอื่น จนในที่สุดเหลือแต่พระราชบิดา พระราชมารดา และจันทร์สุตาเท่านั้น พระบิดามารดาของนางยอมตายไม่ละทิ้งบ้านเมือง แต่ทว่าเธอบังคับให้จันทร์สุตาเข้าไปหลบซ่อนอยู่ในกลอง แล้วเย็บหนังปิดเสียไม่ให้คนกิเห็น “พระราชบิดาอธิษฐานไว้ว่า ถึงแม้พระราชบิดาจะตายไป ก็ขอให้ผู้มีบุญมาช่วยหม่อมฉันให้รอดชีวิตด้วยเถิด ผู้มีบุญ...ควรจะได้ครอบครองเมืองนี้ด้วย พระบิดาตรัสไว้...” จันทร์สุตาพูดพลางส่อในให้

ควาจึงปลอมพระธิดาให้กลายเป็นความเศร้าโศก และเขาก็ยอมรับตำแหน่งผู้ปกครองรักษาจันทร์สุตา อภิเษกสมรสกับพระนางและครอบครองเมืองนั้นในฐานะพระราชามุกล้ำหาญ

นางจันทร์สุตาเป็นผู้หญิงที่มีผมสวยมาก ผมของนางอ่อนละเอียดเหมือนเส้นไหม ผมสะอาดหอมเย็นชื่นใจนัก แต่เหตุนี้เองเป็นชนวนก่อให้เกิดเรื่องร้าย

ยายเฒ่าที่ดัดประสาทเคยเป็นที่เลื่อมของจันทร์สุตา ยายเฒ่าอพยพหลบหนีกันภัยไปอยู่อีกเมืองหนึ่ง ก่อนที่จะจากไป ยายเฒ่าอ้อนวอนขอเส้นผมของนางจันทร์สุตาสักปอยหนึ่ง อ้างว่ายายเฒ่ารักนางมากขอผมเป็นที่ระลึก นางจันทร์สุตาจึงเอาเส้นผมของนางใส่ผอบทองให้ยายเฒ่าไป

ฝ่ายยายเฒ่าไปอยู่เมืองใหม่ ต้องตกเรากำลำบาก ยากจนเข็ญใจ เคยอยู่ในวังสบาย ไม่เคยทำงานหนัก ทำอะไรก็ไม่เป็น มีของมีค่าก็เอาออกขายจนเกลี้ยงเหลือแต่ผอบทองใส่ผมของนางจันทร์สุตาเท่านั้น ยายเฒ่าได้รับความลำบากมากก็อยากจะมีความสุขสบายเหมือนก่อน แขนงอนึกนั่งนึกว่าทำอะไรจึงจะสบาย นึกไปนึกมากก็คิดหาช่องทางได้ตะลุปไปร้อง

“อ่า อ่า อ่า หัวสัดนุราชผู้ครองเมืองนี้ เป็นตาแก่บารักผู้หญิง พันหัททมดปาก หลังค่อมหนึ่งเตี้ยย่น ชอบผู้หญิงสาว ๆ มีสนมมากมาย ได้การ ได้การ” ยายเฒ่าที่ดัดประสาทหัวเราะคนเดียวอย่างพอใจ

ยายเฒ่าหาอุบายจนได้เข้าเฝ้าหัวสัดนุราช ถวายผอบทอง เปิดให้ดูเส้นผมอันสวยงาม นุ่มละไมและหอมกรุ่น ราพันชมโฉมพระธิดาจันทร์สุตาเสียเสีตลอยและยุยงจนหัวสัดนุราชหลงใหล ยังได้ลูบคลำเส้นผมอันอ่อนละเอียดนุ่มมือ ได้ดมกลิ่นอันหอมกรุ่นติดอยู่กับผมนั้น ตาแก่หัวสัดนุราชก็ยังหลงใหลและทะเยอพันเพือนยิ่งขึ้น บักใจว่าจะต้องได้นางจันทร์สุตามาเป็นมเหสีให้ได้ หัวสัดนุราชสัญญาจะให้รางวัลยายเฒ่าที่ดัดประสาทมากมาย และรับว่าจะชุบเลี้ยงยายเฒ่า

ให้มีความสุขพร้อมด้วยเงินทอง และยศถาบรรดาศักดิ์ ทั้งออกปากอนุญาตว่ายายเฒ่าจะจัดการอย่างไรก็ยอมทั้งนั้น สั่งทหารให้ลงเรือไปกับยายเฒ่าเพื่อไปรับตัวนางจันทร์สุตามาถวาย

ยายเฒ่าหัดประสาธต์ให้จอดเรือชิดไว้ ให้พวกทหารชุมนุมตัวอยู่ในบ้านร้าง ตัวเองเดินกระย่องกระแย่งไปจนถึงพระราชวัง ตรงเข้าไปหานางจันทร์สุดา ยายเฒ่าพุ่มพ่ายน้ำตาบอกว่าตนกลับมาเพราะรักและคิดถึงนางจะมาอยู่รับใช้อีก

“พระธิดาพะคะ นก...มันไปไหนหมดพะคะ มันจะ...มา...อีก...อีก...อีกไหมพะคะ” ยายเฒ่ากลัwnก รีบถามงกๆ เงินๆ

“ไม่ต้องกลัวดอกยาย เสด็จพี่มานานคายหมดแล้ว”

“เสด็จพี่ไหนพะคะ พระธิดาพะคะ”

“เสด็จพี่ควีนะสิ” พระธิดาตอบแล้วพายายเฒ่าไปเฝ้าพระราชอาวี่ อธิบายให้ทรงทราบว่าเป็นข้าเก่าแก่จะขอกลับมาอยู่รับใช้

ยายเฒ่าหัดประสาธต์ผิดหวัง ที่ทราบว่พระธิดาอภิเษกสมรสเสียแล้ว แต่ยายเฒ่ามีความคิดล้าลึกมุ่งให้สำเร็จตามแผนการของตัว แก่งนึ่งนิกนอนนึ่งจนทะเลสุปรุโปร่งอีกจนได้ แก่แอบยุยงจันทร์สุดาที่เล็กละน้อยให้ระแวงสงสัยควี่ พุดยุยงหวานล่อมจนนางจันทร์สุดาเห็นจริง

“แปลกนะพะคะพระธิดา พระสวามีของพระธิดาทำเหมือนไม่รักพระธิดาจริง มีย่างวีพะคะ เอาพระขรรค์ติดตัวไว้เรื่อย กินก็เห็นพระขรรค์ไว้ที่เอว เดินก็เห็นพระขรรค์ไว้ด้วย ไปไหนๆ ก็เอาไปด้วย แม้แต่เวลานอนก็อดส่ำให้เอาพระขรรค์วางไว้ที่ใต้ข้างพระที่บรรทมดูยังกับพระธิดาเป็นศัตรูยังงั้นแหละ”

“นี่ ยายอย่าพุดยังงั้นะ” พระธิดาโกรธ แต่แล้วพระนางก็เก็บไปคิดตามคำพุดของยายเฒ่า คิดไปคิดมา พระธิดาก็ยิ่งเห็นจริงและเกิดน้อยอกน้อยใจจนน้ำตาไหลพร่รงพรุ ร่องให้ร่องหม่กับควี่

“ถ้าไม่บอกก็แปลว่า ไม่รักหม่อมฉัน พระองค์ปิดบังหม่อมฉันทุกอย่าง พระขรรค์นะสำคัญยังงั้นพะคะ” นางจันทร์สุดาร่องให้ว่ำไร “ฮิ ไม่บอก ก็เพราะไม่รักหม่อมฉันละสิพะคะ ฮือ ฮือ”

ควี่กอดนางไว้แล้วตอบว่ “พี่รักน้อง น้องสงสัยพี่ พี่ก็จะบอกให้ แต่น้องต้องสัญญาว่จะไม่บอกให้ใครรู้ความลับของพี่เป็นอันขาดพระฤๅษีผู้เป็นพระอาจารย์ของพี่ถอดดวงใจของพี่ไว้ในพระขรรค์นี้”

แต่ควี่คิดผิดที่บอกความลับให้แก่สตรี่ นางจันทร์สุดาเป็นหญิงใจอ่อน พอยายเฒ่าหัดประสาธต์พุดหวานล่อมก็ตายใจ ยอมบอกความลับนั้นให้ยายเฒ่ารู้

เช้าวันหนึ่ง ยายเฒ่ายุจันทรี่สุดาให้ชวนควี่ไปเล่นน้ำทะเล ควี่ถอดพระขรรค์วางไว้ริมฝั่ง

น้ำทะเลเป็นสีเขียวเข้ม คลื่นซัดสาดฝั่งอยู่ครืนๆ คาวีและจันทร์สุดาวัยน้ำออกไปไกลในทะเลลึก ทั้งคู่คำพูดคำว่าย่นน้ำเพลิดเพลिनจนเหนื่อยอ่อน ขณะนั้นเอง คาวีมองขึ้นมานบนฝั่งเห็นยายเฒ่าทักประสาดกำลังสูมไฟกองใหญ่ลุกฮือเป็นเปลวปลาบ ยายเฒ่าหัวเราะลั่นเหมือนคนบ้า “อ่า อ่า อ่า อ้ายคาวีจะเออะจะมาเป็นผัวพระธิดาของข้า อ้ายคนจรจัดพลัดถิ่น หัวนอนปลายตีนไม่มีใครรู้ ตายเสียเถอะมึง” แกโยนพระขรรค์เข้าไปในกองไฟ “พระธิดาบอกความลับของเอ็งให้ข้ารู้หมดแล้ว อะ อะ อ่า ที่นี้นางจันทร์สุดาก็จะได้ไปเป็นพระราชินีของท่าน้าวสันนุราชดิक्กว่า น้ำหน้าคนอย่างเอ็งเป็นไหนๆ อ่า อ่า”

วจาสามหาวและไอ้อวดพละมาน้ำลายของยายเฒ่าทำให้คาวีหลงเชื่อ เขารักจันทร์สุดามากจึงน้อยใจเป็นที่สุด ความโกรธ ความน้อยใจ ประดังกันขึ้นมาแน่นอัดอยู่ในหัวอก เขาริบว้ายน้ำเข้าหาฝั่ง ฝั่งยังอยู่อีกไกล ความเหน็ดเหนื่อยทั้งกายและใจทำให้ใจหวิววาบ ความแค้น ความเสียใจทับถมกันขึ้นมา พระขรรค์กำลังมอดไหม้อยู่那儿แล้ว และเขาก็กำลังจะตาย ตายเพราะหลงรักสตรี จันทร์สุดานางผสมหอมที่รักยอศดวงใจ...นางกำลังผละจากเขาไปหาชายอื่นที่ตึกว่า...ฟากฝั่งยังอยู่ไกลนัก เขาจะต้องพยายามว้ายให้ถึงฝั่ง พระขรรค์...โอ๊ย...เจ็บอะไร แลบบปลาบที่หัวใจ เสียวูบและเจ็บปลาบ เขาหายใจขัด ถึงชายฝั่งเดินเปะปะหน้าเขียวซีด ขวนเขลัมลงดินสติอยู่ที่พื้นทราย

จันทร์สุดาครีดิร้อง “ออย่า แม่เฒ่า ยายเฒ่า ออย่าทำร้ายเสด็จพี่ พระขรรค์...เอาออก เอาออกจากกองไฟ” ยายเฒ่าหัวเราะว่าไม่ฟังเสีย สูมไฟให้แรงขึ้น จันทร์สุดาผินว้ายน้ำไปหาคาวี ทั้งๆ ที่หมดแรงเหนื่อยหิวจวนเจียนจะขาดใจ ค่อยกระเลือกกระส่นกายไปจนถึงคาวี กอดคาวีไว้ “เสด็จพี่ เสด็จพี่ ฟังน้องก่อน น้องรักเสด็จพี่องค์เดียว ไร่ ไร่ ไม่ได้ยินเสียแล้ววีเพคะ เสด็จพี่ ฟังน้องไปเสียแล้ว เพราะน้องแท้ ๆ ไร่ ออย่าเข้าใจผิดเพคะ”

แต่จันทร์สุดาจะบังคับเหตุการณ์ให้คาวีลุกขึ้นมาฟังนางหาได้ไหม เขาอนนึ่งไม่ไหวตัง ไม่รู้สึกตัว ไม่ได้ยินคำพูดของนางเสียแล้ว จันทร์สุดาร่ำไห้จนหมดสติไป

ยายเฒ่าทักประสาดส่งสัญญาณให้ทหารรู้แล้วอ้อมจันทร์สุดาลงเรือเร็วตรงไปยังเมืองท้าวสันนุราช ฝ่ายพลวิไชยแยกทางจากคาวีไปครบสามเดือนก็มาถึงน้อง เมื่อถึงเวลานัดพลวิไชยเฝ้า คอยคาวีอยู่ที่ทางสามแพร่งใต้ต้นไทรใหญ่ เขาคอยชะเง้อมองดูน้องชาย แต่คอยหาย คาวีไม่มา พลวิไชยนึกผิดสังเกตเบื่องหน้าลึบ ๆ โนนท้องฟ้าแดงฉานเหมือนสีเลือด เขานิ่งนึกและมองจ้องดู แล้วก็รีบรุดมุ่งหน้าไปทางทิศนั้น จริ่งดังคาด ไฟกำลังลุกไหม้ป่าละเมาะชายทะเลตรงที่เกิดเหตุ

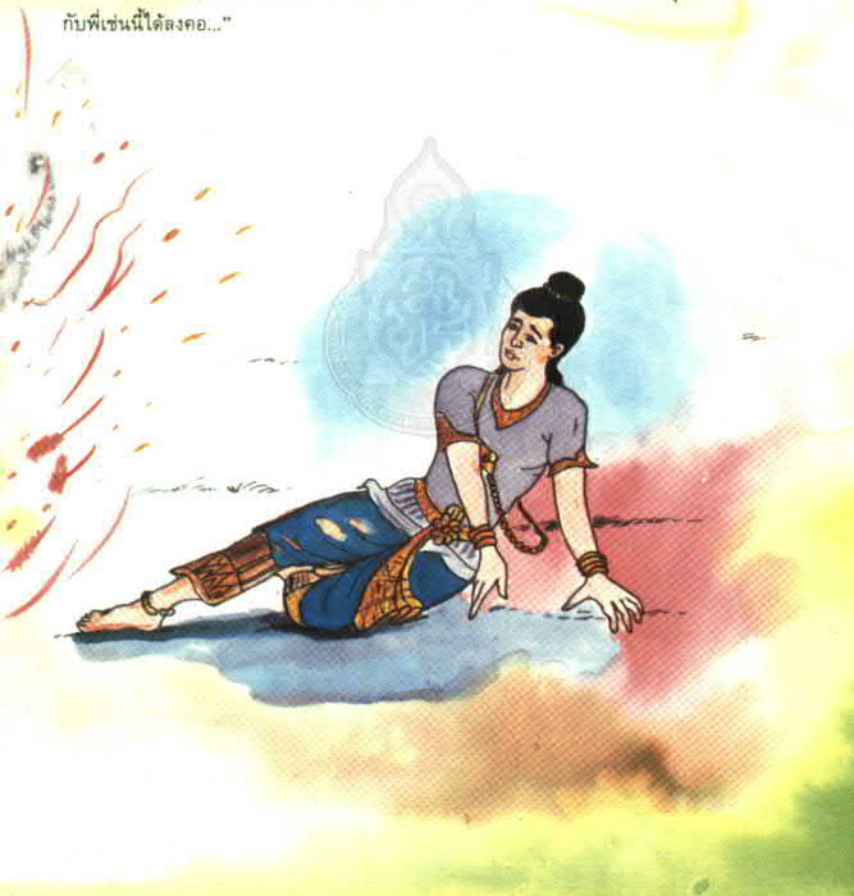
ควีน้องรักนอนเหยียดยาวแน่นิ่งอยู่ที่พื้นทราย หน้าคล้ำเขียวเขียวซีด กายเป็นขีดไม่มีสีเลือด พระขรรค์มอดไหม้กลายเป็นตุ่มถ่านสีดำสนิททั้งอยู่ในกองเพลิง

แต่ประหลาด ควีนยังไม่ตาย เขาพลิกตัว ครางออกมาเบา ๆ ด้วยความเสียใจอย่างสุดซึ้ง ในจิตใต้สำนึก...“จันทร์สุดา”

หลวไชยรีบแก้ไขจนคารวิพินคืนสติ

คารวิเล่าเรื่องราวให้หลวไชยฟัง พลังพิฆาตด้วยความเสียใจว่า “จันทร์สุดา...ไม่น่าจะทำ
กับพี่เช่นนี้ได้ลงคอ...”

หลวไชยพูดว่า “อย่าเพิ่งตัดสินใจง่าย ๆ ทำใจดี ๆ ไว้ก่อน” เขาเดินไปเขียนพระขรรค์คู่มือหมดแล้ว ไม่มีเหลือแม้แต่ถ้ำถ่าน ไฟไหม้ปากก็มอดลงแล้วเช่นเดียวกัน “เอ หลวงตาถอดดวงใจคว้าวไว้ในพระขรรค์ นี่พระขรรค์ก็หมดแล้ว แต่ควาก็ยังไม่ตาย” หลวไชยครุ่นคิด “เอ...ไม่ใช่ หลวงตาไม่ได้พูดว่าถอดดวงใจไว้ในพระขรรค์ หลวงตาพูดว่า ชีวิตจิตใจคว้าวอยู่ในพระขรรค์นี้ กายและใจจะว่างเปล่าไป ที่นี้ใครจะทำร้ายอะไรก็ได้...เอ ท่านพูดเป็นปริศนาเสียละกรรมัง”

“เอ ท่านหมายความว่าอะไรของท่านหนอ กายมี ใจมี ก็สักแต่ว่ามี ที่แท้ก็ว่างอยู่ ที่นี้ใครจะทำร้ายอะไรเจ้าไม่ได้” คาวีพิมพ์่า

ทั้งสองคนนั่งเฝ้าอยู่ครู่ใหญ่

หลวไชยพูดว่า “ถึงยังงี้ พระขรรค์ก็หมดแล้ว พี่แน่ใจว่าท่านไม่ได้ถอดดวงใจเราไปไว้ในพระขรรค์จริง ๆ ดอก ท่านเพียงแค่พูดเป็นปริศนาไว้ให้เรานำมาคิดดูเท่านั้นเอง ไปกันเถะน้อง ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น เราก็ต้องทำใจดี ๆ ไว้ จัดการกับมันไปตามเรื่อง”

แล้วหลวไชยก็หาเรือในเมืองวังนั้นได้ลำหนึ่ง รีบพาควาออกติดตามยายเฝ้าฯ ทัตประสาธไปทันที

เมื่อถึงเมืองท้าวสัณนุราช หลวไชยให้ควาหลบซ่อนตัวอยู่ก่อน หลวไชยเองเที่ยวเดินปะปนกับฝูงชนสืบสาวเรื่องราวฟังข้อเท็จจริงจนทราบเรื่องถ่วนถึ ท้าวสัณนุราชกำลังหลงรักนางจันทร์สุตาที่ยายเฝ้าฯ ทัตประสาธพามาถวาย แต่นางจันทร์สุตาไม่ไยดีต่อท้าวเธอแม้แต่น้อย นางผลึกท้าวสัณนุราชตกบันไดลงไปจนล้มเจ็บบิดประตูดงกลอนแน่นหนาไม่ยอมให้เข้าใกล้ได้ ขณะนี้ท้าวสัณนุราชล้มเจ็บลงกำลังหาหมอรักษา ท้าวสัณนุราชหลงมกยเชื่อเครื่องรางของขลังและเวทมนตร์เที่ยวไปหาหมอวิเศษทางคาถาอาคมช่วยบิดเป่าทำเสน่ห์ยาแฝดให้นางจันทร์สุตาหลงรัก ประกาศหาหมอศักดิ์สิทธิ์ช่วยชุบตัวท้าวสัณนุราชให้หนุ่มแน่นมีกำลังวังชา หมกมุ่นแต่จะให้ได้สมประสงค์เรื่องอิสตรี

หลวไชยจึงเข้าเฝ้าท้าวสัณนุราชอ้างตัวเป็นหมอวิเศษอาคมขลังรับอาสาจะชุบตัวท้าวสัณนุราชให้กลับเป็นหนุ่มได้ อารามดีใจอยากเป็นหนุ่ม ท้าวสัณนุราชออกคำสั่งให้บุโรหิตและหม้ออำมาตย์จัดหาสิ่งของต่าง ๆ และให้ทำตามคำสั่งหลวไชยทุกอย่างไป

หลวไชยสั่งให้กันม่านเจ็ดชั้นรอบเหวลึก ให้ก่อไฟไว้ในเหวนั้นให้ร้อนแรง แล้วหลวไชยผู้หนุ่มหนึ่งเสื่ออย่างฤาษีไซไฟ ก็แอบเอาควาใส่ถุงย่ามใบใหญ่แบกเข้าไปด้วย ทำเหมือนแบกเครื่องยาส่วนใหญ่ เขามีกำลังมาก แบกน้องชายเดินดပ်ลิ่วเข้าไปในม่านเจ็ดชั้น

ท้าวสันนุราชวิ่งกะเผลกกะเผลกเข้ามาในม่านกัน กระหม่อมยืมย่องอยากเป็นหนุ่ม เดินกระย่องกระแย่งเข้าไปจะโงกดูเปลวไฟที่ลุกฮืออยู่ในหุบเหวเบื้องล่าง แต่พอใบหนาดูกโอไฟร้อนระอุก็ร้องลั่น “โอ๊ย ร้อน เอ.....ไฟศักดิ์สิทธิ์ทำไมร้อนเหมือนกับไฟจริง ๆ เล่าพระอาจารย์”

“นี่ไม่ใช่ไฟศักดิ์สิทธิ์ ไฟจริง ๆ เราก่อขึ้นให้ท่านคิดดู นรก แยมียเขาหลงกามเหมือนคนบ้า มันร้อนอย่างนี้แหละ ท้าวสันนุราช” หลวิไชยพูด “พระองค์จงเลิกลื้มความตั้งใจเสียอย่างยุ่งเกี่ยวกับจันทร์สุดา เมียก็มีอยู่แล้วนับเป็นร้อย ๆ นางจันทร์สุดาเป็นเมียของชายผู้นี้” หลวิไชยเปิดถุงย่ามใบใหญ่ คาวีเดินออกมายืนนิ่งอยู่

ท้าวสันนุราชทั้งเจ็ดทั้งอาย บันดาลโทษ “อ้ายด้อย หลอกลวงกูแล้วมีหน้ามาขู่เชิญ กูจะต้องไถ่นางจันทร์สุดาเป็นเมียให้ได้ ไม่ต้องมาสั่งสอนดี กูอยากได้อะไรกูต้องได้”

ฝ่ายยายเฒ่าที่ดะปราดลอบเข้ามาแอบฟังอยู่นานแล้ว เห็นเหตุการณ์เช่นนั้นก็แหวกม่านออกมาว่า “ขำมันเสียสิพระองค์ มันมือเปล่าทั้งคู่ ขำมันเสียที่ไม่มีใครรู้ จันทร์สุดาจะตกเป็นของพระองค์ มันหยามหน้าหน้าพระองค์ คำว่าพระองค์”

ท้าวสันนุราชหน้ามืดด้วยโทษ โดดเข้าฟันหลวิไชย เขาเบี่ยงตัวหลบแล้วโผนเข้าบิตข้อมือ ท้าวสันนุราชจนดาบกระเด็นไป ส่วนยายเฒ่าเห็นคาวีเผลอตัว ก็โผนเข้าชนเขาเต็มแรง หวังจะให้เขาดกลงไปในเหว แต่หลวิไชยตาไว เหลือบเห็นก็โอดเข้าผลักคาวีหลบไปเสียทางหนึ่ง ร่างของยายเฒ่าที่ดะปราดจึงพุ่งไปชนเอาท้าวสันนุราชล้มกลิ้งตกลงไปในเหวลึกจมลงไปในกองไฟอันร้อนแรงระอุเป็นเปลวปลามลุกฮือๆ อยู่เบื้องล่าง ตัวยายเฒ่าเองก็เซซุนกลิ้งหลุนๆ ไกลจะตกตามไปด้วย แต่คาวีไวกว่าจับตัวแกไว้ได้ทันทั่วทั้ง หลวิไชยจับยายเฒ่ามัดไว้

ไฟลามเลียท้าวสันนุราชเป็นดอตะโกไปในไพรบริดา ชั่วครู่ก็มอดไหม้กลายเป็นเถ้าถ่านไปหมด

ทั้งสองคนยืนนิ่ง รู้สึกสลดใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

หลวิไชยและคาวีเดินออกมานอกม่านทั้งเจ็ดชั้น ปุโรหิตและเหล่าอำมาตย์ยืนระวังตรงคอยอยู่ หลวิไชยพูดว่า “เราเสียใจ...”

ปุโรหิตและบรรดามหาอำมาตย์ทูลตักตวงกับกราบแทบเท้า ปุโรหิตพูดขึ้นว่า “ไม่ต้องทรงอธิบายดอกพะยะค่ะ พวกข้าพระพุทธเจ้าตามไปดูเหตุการณ์ หวังจะคอยคุ้มกันท้าวสันนุราชให้...ถ้าถูกอ้าว...พอมดทำร้าย...แต่การณีกลับตรงกันข้าม...” ปุโรหิตเจียนไปครู่หนึ่ง แล้วพูดต่อๆ ว่า “ท่านท้าวสันนุราชไม่ยอมให้ใครช่วยอะไรท่านเลย เช่นนั้น...ก็จนใจ”

คนทั้งหมดนั่งเงียบอยู่

“พวกข้าพระพุทธเจ้าขอกราบบังคมทูลอัญเชิญท่านทั้งสองพระองค์ขึ้นเป็นพระมหากษัตริย์ปกครองไพร่ฟ้าประชาชน” ปุโรหิตกล่าว

“เราจับไม่ได้ดอก” หลวิไชยพูดพลางยิ้ม “เราจะกลับไปปกครองบ้านเมืองของเรา แต่น้องของเราคงจะจับได้ละมัง จริงไหมคำวิ”

ดังนั้น คำวิจึงต้องรับคำเชิญ อยู่เป็นพระราชปากครองเมืองนั้นสืบต่อไป ส่วนยายเฒ่าเจ้าเล่ห์มีโทษควรถูกประหารชีวิต แต่พระราชากวีนึกเวทนาว่าแกล้งเป็นพี่เลี้ยงของจันทร์สุตามาก่อน บัดนี้แกล้งเฒ่าหลงเลอะเทอะเห็นผิดเป็นชอบ จึงลดโทษให้เป็นเพียงเนรเทศไปอยู่เกาะ ไม่ให้มีโอกาสขบถใครๆ ได้อีกต่อไป

ตกบ่าย เขาเดินไปหาจันทร์สุตาผู้ถูกขังอยู่ในห้อง

“จันทร์สุตา ท้าวสันนุราชมาหาแล้ว” เขาแกล้งดัดเสียงให้ผิดไป

“ไปให้พ้น” จันทร์สุตาได้ แล้วเลยกลับร้องให้คิดถึงคำวิ “โช่เสด็จพี่คำวิของน้อง อือ อือ เสด็จพี่จะทรงทราบความจริงได้อย่างไร โช่ อือ อือ กลุ้มใจจริงๆ ...อือ อือ ทำไมเราไม่ตายตามเสด็จพี่คำวิไปเสียละ อือ อือ”

“พี่ยังไม่ตายดอก จันทร์สุตา คำวิอยู่นี่ อยู่ที่นี่แล้ว” คำวิตอบ

แล้วนิทานเรื่องนี้ก็จบลงเมื่อพระราชากับพระราชินีเข้าใจกันเป็นอันดี มีความซื่อสัตย์สุจริตไม่ระแวงแคลงใจกันอีกต่อไป พระราชากวีตั้งอยู่ในทศพิษราชธรรมปกครองประชาชนให้ร่มเย็นเป็นสุขถ้วนหน้ากันตลอดกาลนาน

ผู้เขียน

นางสุนิต ประภาสวัต

คณะกรรมการปรับปรุงหนังสือ

นางจารุติ ผโลประการ

นางวันเพ็ญ สุทธากาศ

นางปราณี ปราบริปู

นางบุษบา ประภาสพงศ์

นางสุนัน ทองไสว

ผู้ปรับปรุงและบรรณาธิการ

นางจารุติ ผโลประการ

ปก/ภาพประกอบ

นายชูเกียรติ เกิดอุดม

ISBN 974-00-6668-5 ***

9 789740 066686

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว

นายสมมาตร มีศิลป์ ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา

๓๕๐๐๓๔๖